

Ἄν ἐξήταζεν ὀλίγον τὰ περαιτέρω θὰ εὑρισκεν ὅτι καὶ ἄλλοι ἔκαμαν παραβολὰς πρὸς τὴν σευσάχθειαν, ἀλλὰ παρέβλυν ὅμοια, οἷον τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐκ τῶν χρεῶν ἐπ' ἴσης δεσμεύσεως (nexum) καὶ δουλώσεως τῶν ἐν Ρώμῃ δημοτῶν γενομένην διὰ τοῦ Καπιλίνα νόμου ἐν ἔτει 429 ἢ 440 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης καὶ οὖσαν πιθανώτατα ἀπομίμημα τῆς σευσάχθειας τοῦ Σόλωνος. Τὴν πράξιν ταύτην, ἣν πρῶτος ὁ κ. Σ. ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀπεκάλεσε παράνομον καὶ ἄδικον, ἐγκωμιάζει ὁ Λίβιος διὰ τῶν λέξεων 40 anno plebes romanae vetat aliud initium libertati tantum est, quod recti desierunt.

Ὅτι ὁ Σόλων δὲν ἔκαμεν ὀλιγὴν ἀποκοπὴν χρεῶν, ὡς οὐδ' ἀναδασμὸν γαιῶν τὸ μαρτυρεῖ ἡ ἀπαγόρευσις ἀμφοτέρων τούτων, ἣν ἐπέβαλε διὰ νόμου ἰδίου. (πρὸβλ. Δημοσθένους τὸν κατὰ Τιμοκράτους λόγον).

Τὸ μαρτυρεῖ ἔτι ἐμμέσως καὶ ὁ Πλάτων, ὅστις ἐν νομ. γ'. τοὺς τε ἀναδασμοὺς καὶ τὰς χρεῶν ἀνακοπὰς εἰς νομοθεσίας μόνον δωρικῶν πόλεων ἀποδίδει.

Ὅτι τοιαύτη δὲ ἦτον ἡ ἀρχὴ τῆς σολωνεῖου νομοθεσίας ἀναγνωρίζομεν καὶ ἐκ δύο ἄλλων διατάξεων ἤγουν ὁ Σόλων εἰς τὸ μέλλον δὲν ἔθηκε μὲν ὄρους τοῦ τοκίζειν, ἀπηγόρευσεν ὅμως, καὶ ἐν Ρώμῃ ἔγεινε, τὸ ἐπὶ τοῖς σώμασι τοκίζειν καὶ ἵνα μὴ συγκομιζῶσι πάλιν οἱ πλοῦσιοι τὰ ἔγγεια κτήματα ἔθηκεν ὄρον, ὃς ἐκώλυε κτᾶσθαι γῆν ὀπίσθην βούλοισι, ὡς λέγει ἐπικυρῶν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς πολιτείαις ἢ τοῖς πολιτικοῖς του. (Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Κ. Παπασιωτοῦ).

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ.

Ὁ ἄγγελος τῆς τελευταίας στιγμῆς, τὸν ὅποιον Θάνατον καλοῦμεν, εἶνε ὁ προσφιλέστερος πάντων τῶν ἀγγέλων. Ἐξελέχθη ἵνα δέχηται τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος θέλει παύσει τοῦ ζῆν, μεταφέρων αὐτὴν ἠδέως ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ ἡμῶν κόλπου εἰς τὴν ἀγαθοεργὴν θερμότητα τοῦ παραδείσου. Ὁ ἄγγελος τῆς πρώτης στιγμῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἀδελφὸς τοῦ ἀγγέλου τούτου. Οἱ δίδυμοι οὗτοι ἄγγελοι ἐναποθέτουσι δύο φιλήματα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ὄντος, ὁ μὲν ἵν' ἀποξηράνη τὰ δάκρυά του ὅταν ἀρχῆται τοῦ ζῆν, ὁ δὲ ἵνα εἰσέλθῃ μειδιῶν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ἀφοῦ κλαίων εἰσῆλθεν εἰς ταύτην.

* * Ἡ ζωὴ, ὡς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, καθίσταται ἠδυτέρη ἀναβαίνουσα εἰς τὸν οὐρανόν.

* Τὸ γινῶθι σουτὸν ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἄλλ' ἡ ἀρετὴ ὁδηγεῖ πρὸς τὸ γινῶθι σουτὸν.

* Δικαιοῦνται εἰς δύο τάξεις οἱ ἐρασταὶ τῆς φύσεως· οἱ μὲν βλέπουσιν αὐτὴν μὲ ὀφθαλμὸν ζωγραφικοῦ κηπουροῦ, ὄνειρευομένου φανταστικῆς πόλεως καὶ θεᾶς. Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι οἵτινες, οὕτως εἶπεῖν, ἔχουσιν ὀφθαλμοὺς καθιερωμένους, διακρίνοντας ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ τὸ σπέρμα ὠριωτέρου κόσμου· οὗτοι θεωροῦσι τὸν ναὸν τῆς φύσεως οὐχὶ ὡς ἔκθεσιν εἰκόνων καὶ ἀγαλμάτων, ἀλλ' ὡς βασιλείον πλήρες μυστημάτων, ζῶης καὶ φωτός.

(jean Richter.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

* Ὁ Ἀρίστιππος εἰς τὸν ἐγκαυχώμενον ὅτι ἀνέγνωσε πολλὰ προσφυστάτα ἀπεκρίθη ὅτι, ὑγιεῖς λέγεται ὄχι ὁ πολυφάγος ἀλλ' ὁ καλῶς χωνεύων τὴν τροφήν καὶ μὴ πάσχων ἐκ δυσπεψίας.

* — Τί δυσκολώτατον; ἠρωτήθη φιλόσοφος — Τὸ γινῶθι σ' αὐτόν, ἀπεκρίθη — Τί δ' εὐκολώτατον; — Τὸ ἄλλους συμβουλεύειν

Ἐτέρος δὲ φιλόσοφος ἔλεγεν ὅτι, ὅσα μανθάνομεν μετὰ πλείονος κόπου ταῦτα καὶ ἐπὶ μακρότερον χρόνον ἐνθυμούμεθα, καθὼς οἱ διὰ τοῦ ἰδρωτὸς αὐτῶν ἀποκτῆσαντες χρήματα φυλάττουσιν αὐτὰ ἐπιμελέστερον παρὰ οἱ κληρονομήσαντες αὐτὰ παρ' ἄλλων.

* Ἰωάννης ὁ Μανθεβούλλης ἄγγλος συγγραφεὺς λέγει, ὅτι Ἰωάννης ὁ πάπας ἔστειλε δύο ἐπισκόπους εἰς Κωνσταντινούπολιν ἵνα συνδιαλεχθῶσι πρὸς τοὺς Ἕλληνας περὶ τῆς τῶν ἐκκλησιῶν ἐνώσεως καὶ τῶν τοῦ πάπα πρωτειῶν. Οἱ δὲ Ἕλληνες οὕτω συντόμως δι' αὐτῶν ἀπεκρίθησαν πρὸς τὸν πάπαν· «Τὴν σὴν ἄκραν ἐξουσίαν ἣν ἐπὶ τῶν σῶν ὑπηκόων ἔχεις ἀσφαλῶς ὁμολογοῦμεν, τὴν σὴν φιλαργυρίαν χροτάσαι οὐκ ἰσχύομεν· ὁ διάβολος μετὰ σοῦ, ὅτι ὁ Κύριος μετ' ἡμῶν.»

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἐκθαμβος τί μὲ κυττάεις
Καὶ μὲ βλέπεις καὶ ἀπορεῖς;
Μὴ σὲ μέλει, μὴ τρομάζεις
Θὰ γελᾷς ἂν μ' εὐρῆς.
Ἐμπροστά σου ἐγὼ κεῖμαι.
Ἐχὼν γράμματα ἐπτά
Δὲν μὲ βροῖσκεῖς, ἀπλοῦν εἶμαι
Καὶ ἀρχίζω ἀπὸ Α.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίου αἰνίγματος. — Η ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ.